

РЕШЕНИЕ

№ 7783

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10023** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 и сл. от АПК вр. с чл.63, ал.1 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП-С. срещу РЕШЕНИЕ от 20.09.2021г., постановено по нахд №5764/2021г. по описа на СРС, с което е отменено наказателно постановление №469750-F502713 от 15.10.2019г. на ТД на НАП офис „И.“, с което на [фирма] ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция от 500лв. за нарушение на чл.125, ал.5 вр. с чл.179, ал.1 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/.

По изложените в жалбата съображения - се моли да се уважи същата. На първо място се изразява несъгласие с констатацията на СРС, че в производството е допуснато съществено процесуално нарушение. Приетото за такова несъответствие между датата на подаване на декларацията в АУАН и в НП – се твърди, че е грешка, която не засяга правото на защита на субекта. За същия не е неясно какво деяние е извършил, а именно – че не е спазил 14-дневния срок за подаване на декларация, в нарушение на чл.125, ал.1 от ЗДДС. На следващо място се визира, че неправилно СРС е приел, че деянието представлява маловажен случай. В тази връзка се подчетава, че подадената справка-декларация не е с нулева ставка, за да се предположи, че дейност не се осъществява. Акцентира се на обстоятелството, че се касае за деяние, което е формално, а не резултатно и е ирелевантно колко дни е закъснението за подаване на декларацията. Оспорват се и изводите, на които СРС се позовава за несъответствие с

правото на ЕС като се подчертава, че преди членството на страната ни - санкциите са били в по-нисък размер. Относно последния - се набляга на факта, че именно времето на закъснение – е съобразено при размера на санкцията, който е определен на минималния. С оглед всичко изложеното, се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от юрк.Й.. Претендира се присъждането на юрк.възнаграждение.

Ответната страна оспорва жалбата, чрез адв.З., по подробно изложените съображения в писмения отговор. В същия се възприема извода на СРС за допуснато съществено процесуално нарушение, както и за маловажност на деянието. Претендират се разноски.

Представителят на СГП изроява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата е в срок и от адресат на решението, засегнат неблагоприятно.

По съществото ѝ е основателна по следните съображения:

СРС правилно е установил фактическата обстановка – че дружеството за данъчен период м.06.2019г. не е подало в 14-дневния законоустановен срок до 15.07.2019г. декларацията си, която съответно я е изпратило на 29.07.2019г. с вх.№221442371404 по ел.път. Обосновано е прието, че деянието осъществява състава на чл.125, ал.1 от ЗДДС.

Касационната инстанция приема за неправилни последващите констатации на СРС. На първо място не се споделя извода, че е допуснато съществено процесуално нарушение. В действителност в АУАН е посочено, че декларацията е подадена на 11.07.2019г., а в НП датата е 29.07.2019г., но изложеното е фактическа грешка. Правилно и в АУАН, и в НП е посочен входящия номер, който кореспондира с датата 29.07.2019г.. В АУАН има констатация, че декларацията е подадена извън законоустановения срок, който също е посочен -14-то число на месеца, следващ данъчния период. Посочен е и последния м.06.2019г., т.е. ясно е визирано, че декларацията е следвало да се подаде в законоустановения срок до 14.07.2019г. и същата съответно е подадена извън този срок. По изложените съображения, след като в АУАН е посочено погрешно 11.07.2019г. - то се касае за фактическа грешка. Последната не нарушава волята на наказващия орган и не променя констатациите, както и не засяга правото на защита на дружеството. За същото е ясно кой е входящия номер на декларацията, която е подадена извън срока, както и кога е депозирана същата след срока 14.07.2019г., поради което не може да бъде 11.07.2019г. /както е посочено в АУАН/, а е отразено в НП - 29.07.2019г..Следователно допуснатата неточност -е фактическа грешка, а не непълнота, неяснота или противоречие на установената фактическа обстановка.

На следвало място не се приемат съображения за маловажност. Изтъкнатите съображения за деянието от СРС не го характеризират като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, за който нарушителят не трябва да се санкционира. Деянието не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност спрямо обществените отношения, които защитава ЗДДС, а в сравнение с обичайните нарушения от същия вид и предвид периода на забавяване /който не е ден-два или седмица/ -също не може да се квалифицира като маловажно нарушение, имащо за последица освобождаването на дееца от административно–наказателна отговорност.

Правилно касаторът е посочил, че се касае за формално нарушение и с неспазването и на 1 ден на срока – се осъществява състава на чл.125 от ЗДДС. Съответно срока може, както и е съобразен- да рефлектира при размера на санкцията, която е наложена в минимална величина. Неотносимо е дали с тази декларацията се декларира ДДС за възстановяване, за внасяне или нулева ставка. Неосновани са и мотивите на СРС, основаващи се на практика на СЕС, както и на Директива 2006/112/ЕО. Цитираният от последната чл.273 за това, че държавите-членки могат да налагат други задължения за осигуряване правилното събиране на ДДС- не следва да се тълкува в смисъл, че не може да се регламентира санкцията по чл.125 ЗДДС. Изводът на СРС, че правото на ЕС не предвижда изрични санкции за деянието като процесното е неправилен, доколкото с правото на ЕС, особено с акт като директивата - се дават насоките и целите в областта на облагането с ДДС. Предмет на изцяло вътрешна регулация е дефинирането на едно деяние като нарушение на данъчното законодателство вкл. и определянето на санкцията за това.

Следва да се има предвид, че практиката на АССГ е последователна по отношение на констатацията, че именно при неподаването на декларацията се осъществява състава на чл.125 от ЗДДС. Съответно има колебания на съдебните състави кога посоченото деяние е маловажен случай, но видно от практиката на състава, изразена вече –решение №816 от 12.02.2021г. по кнахд №10775/20г. на АССГ XIX състав- при подобна хипотеза няма основания да се приеме маловажност. Преценката е винаги конкретна, поради което именно след като съобрази изложените обстоятелства – съставът достига до извода, че не се касае за подобно нарушение.

С оглед изложеното следва да се уважи касационната жалба като се отмени решението на СРС и вместо него се постанови друго, с което се потвърди НП. Предвид изхода от спора на ответника трябва да се присъди и юрисконсултско възнаграждение в размер от 100лв. във връзка с чл.63, ал.3-5 от ЗАНН вр. с чл.78, ал.7 от ГПК вр. с чл.144 АПК и чл.37 от ЗПП.

ВОДИМ XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 20.09.2021г. постановено по нахд №5764/2021г. на СРС, с което е отменено наказателно постановление №469750-F502713 от 15.10.2019г. на ТД на НА офис „И.“, с което на [фирма] ЕИК[ЕИК] -е наложена имуществена санкция от 500лв. за нарушение на чл.125, ал.5 вр. с чл.179, ал.1 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/.

ВМЕСТО НЕГО

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №469750-F502713 от 15.10.2019г. на ТД на НА офис „И.“.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище С. да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв..

Решението е окончателно.

Председател:

Членове:1.

2.